

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

ПОСТАНОВА

від 2017 р. №

Київ

Про затвердження Критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на працевлаштування окремих категорій працівників та створення нових робочих місць

Відповідно до пункту 4 частини другої статті 6 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. Затвердити Критерії оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на працевлаштування окремих категорій працівників та створення нових робочих місць, що додаються.

2. Ця постанова набирає чинності з дня набрання чинності Законом України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання» в цілому.

Прем'єр-міністр України

В. ГРОЙСМАН

**Критерії
оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання на
працевлаштування окремих категорій працівників та створення нових
робочих місць**

I. Загальні положення

1. Ці Критерії оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання, яка надається на працевлаштування окремих категорій працівників та створення нових робочих місць (далі – Критерії), що передбачено частиною другою статті 6 Закону України "Про державну допомогу суб'єктам господарювання", застосовуються Уповноваженим органом з питань державної допомоги суб'єктам господарювання для прийняття рішення про визнання допустимою державної допомоги суб'єктам господарювання (далі – державна допомога) відповідно до частини четвертої статті 6 Закону України "Про державну допомогу суб'єктам господарювання".

2. Для цілей цих Критеріїв терміни вживаються в такому значенні:

1) захищена зайнятість означає працевлаштування у суб'єкта господарювання, де щонайменше 30 відсотків працівників є працівниками з інвалідністю;

2) компенсація витрат – механізм відшкодування дозволених витрат отримувачу державної допомоги.

3) особливо незабезпечена особа – це будь-яка особа, яка:

а) була безробітною протягом щонайменше 24 місяців;

б) була безробітною протягом щонайменше 12 місяців і щодо якої виконується одна з умов визначення «незабезпечена особа», наведеному у Законі України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання», крім умови, зазначеної в абзаці третьому пункту 7 частини другою статті 1 Закону України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання»;

4) працівник з інвалідністю – працююча особа, якій відповідно до законодавства встановлена інвалідність.

Інші терміни вживаються у значеннях, наведених у Законах України «Про державну допомогу суб'єктам господарювання», «Про захист економічної конкуренції», «Про зайнятість населення», «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні», «Про реабілітацію інвалідів в Україні», «Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб»; Загальних критеріях оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання, які визначаються Кабінетом Міністрів України; Критеріях оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання для забезпечення розвитку регіонів та підтримки середнього та малого підприємництва, які визначаються Кабінетом Міністрів України; Критеріях оцінки допустимості державної допомоги на відновлення платоспроможності та реструктуризацію суб'єктів господарювання, які визначаються Кабінетом Міністрів України.

3. Допустимість державної допомоги на працевлаштування окремих категорій працівників та створення нових робочих місць (далі – державна допомога на працевлаштування) визначається цими Критеріями з урахуванням Загальних критеріїв оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання, які визначаються Кабінетом Міністрів України.

4. Державна допомога на працевлаштування може надаватись з метою сприяння зайнятості та створення нових робочих місць для незабезпечених та особливо незабезпечених осіб та працівників з інвалідністю.

5. Державна допомога на працевлаштування працівників з інвалідністю може поєднуватись з будь-якими іншими видами державної допомоги, наданих на покриття тих самих дозволених витрат, навіть у разі перевищення максимально дозведеного значення інтенсивності допомоги, встановленого цими Критеріями, за умови, що значення інтенсивності державної допомоги, отримане в результаті такого поєднання, не перевищує 100 відсотків відповідних витрат протягом будь-якого строку працевлаштування відповідних працівників з інвалідністю. Інші правила поєднання державної допомоги на працевлаштування встановлюються Загальними критеріями оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання, які визначаються Кабінетом Міністрів України

6. Для розрахунку інтенсивності державної допомоги на працевлаштування і дозволених витрат використовуються правила, встановлені Загальними критеріями оцінки допустимості державної допомоги суб'єктам господарювання, які визначаються Кабінетом Міністрів України

7. Державна допомога на працевлаштування може надаватись будь-яким суб'єктам господарювання будь-якої галузі, окрім підприємств, що перебувають в скрутному становищі.

8. Державна допомога на працевлаштування може надаватися у наступних формах:

- компенсація фактичних витрат на оплату праці незабезпечених та особливо незабезпечених осіб та/або працівників з інвалідністю;
- компенсація витрат на підтримку незабезпечених та особливо незабезпечених осіб та/або працевлаштування працівників з інвалідністю.

9. Державна допомога на працевлаштування може надаватися, якщо вона забезпечує створення нових робочих місць у суб'єкта господарювання – отримувачі допомоги, або працевлаштування на робочі місця, що звільнилися в результаті добровільного звільнення попереднього працівника (у зв'язку із переїздом, інвалідністю, виходом на пенсію тощо), правомірного звільнення як заходу дисциплінарного стягнення, але не в результаті скорочення штату чисельності працівників суб'єкта господарювання.

II. Державна допомога на працевлаштування незабезпечених осіб

10. Державна допомога на працевлаштування незабезпечених та особливо незабезпечених осіб може надаватися у формі компенсації фактичних витрат на оплату праці незабезпечених та/або особливо незабезпечених осіб з метою стимулювання їх найму отримувачами допомоги.

10.1. Інтенсивність такої державної допомоги не повинна перевищувати 50 відсотків від дозволених витрат.

10.2. Дозволеними витратами визнаються фактичні витрати отримувача допомоги на оплату праці незабезпеченої особи протягом щонайбільше 12 місяців з моменту працевлаштування такої особи. Якщо такий працівник відноситься до категорії особливо незабезпечених осіб, дозволеними визнаються фактичні витрати на оплату праці такого працівника на період щонайбільше 24 місяців з моменту його працевлаштування.

10.3. Якщо строк працевлаштування незабезпеченої особи становить менше 12 місяців, або 24 місяці для особливо незабезпеченої особи, розмір допомоги пропорційно зменшується.

11. Державна допомога на працевлаштування незабезпечених та/або особливо незабезпечених осіб може надаватися у формі компенсації витрат отримувача допомоги на підтримку незабезпечених та/або особливо незабезпечених осіб під час їх працевлаштування в такого суб'єкта господарювання.

11.1. Інтенсивність такої державної допомоги не повинна перевищувати 50 відсотків від дозволених витрат.

11.2. Дозволеними визнаються витрати:

- фактичні витрати на оплату праці працівника відповідного суб'єкта господарювання виключно за робочий час, витрачений таким працівником на підтримку незабезпеченої особи під час її праці на цьому суб'єкті господарювання, але протягом щонайбільше 12 місяців з дати її працевлаштування або щонайбільше протягом 24 місяців у випадку підтримки особливо незабезпеченої особи:

- витрати на навчання працівника, що буде надавати підтримку незабезпеченій та/або особливо незабезпеченій особі.

11.3. Підтримкою незабезпеченої та/або особливо незабезпеченої особи вважаються заходи, спрямовані на стимулювання самостійності та адаптації такої особи до робочого середовища, її супровід під час соціальних та адміністративних заходів, підтримка під час спілкування з роботодавцем, допомога у врегулюванні конфліктів.

11.4 Для цілей цих Критеріїв внутрішньо переміщені особи, учасники бойових дій, віднесені до однієї з категорій, зазначених у пунктах 19 і 20 частини першої статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», та особи, звільнені після відбуття покарання або примусового лікування, прирівнюються до незабезпечених осіб; оцінка допустимості державної допомоги на працевлаштування внутрішньо переміщених осіб, учасників бойових дій, віднесених до однієї з категорій, зазначених у пунктах 19 і 20 статті 6 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», та осіб, звільнених після відбуття покарання або примусового лікування, проводиться за критеріями, які застосовуються для оцінки допустимості державної допомоги на працевлаштування незабезпечених осіб.

III. Державна допомога на працевлаштування працівників з інвалідністю

12. Державна допомога на працевлаштування працівників з інвалідністю може надаватися у формі компенсації фактичних витрат на оплату праці працівників з інвалідністю з метою стимулювання їх найму отримувачами допомоги.

12.1. Інтенсивність такої державної допомоги не повинна перевищувати 75 відсотків від дозволених витрат.

12.2. Дозволеними визнаються фактичні витрати отримувача допомоги на оплату праці працівника з інвалідністю протягом будь-якого строку працевлаштування такого працівника.

13. Державна допомога на працевлаштування працівників з інвалідністю може надаватися у формі компенсації витрат отримувача допомоги на працевлаштування працівників з інвалідністю.

13.1. Інтенсивність такої державної допомоги не повинна перевищувати 100 відсотків від дозволених витрат.

13.2. Дозволеними витратами визнаються наступні витрати на працевлаштування працівників з інвалідністю:

1) витрати на розумне пристосування приміщень для праці працівників з інвалідністю, облаштування робочого місця інваліда, у тому числі спеціального;

2) фактичні витрати на оплату праці працівника за час, витрачений ним на надання допомоги працівнику з інвалідністю в процесі здійснення ним професійних обов'язків, а також на навчання працівника, якій буде надавати таку допомогу працівнику з інвалідністю;

3) витрати на розумне пристосування або придбання основного та додаткового обладнання чи програмного забезпечення для працівників з інвалідністю, у тому числі витрати на адаптовані або допоміжні технічні пристрої, зазанані додатково до тих, яких зазнав би отримувач допомоги у разі найму працівників, що не є працівниками з інвалідністю;

4) витрати, прямо пов'язані з перевезенням працівників з інвалідністю до місця роботи та до місць для здійснення пов'язаної з роботою діяльності;

5) фактичні витрати на оплату праці за час, витрачений працівником з інвалідністю на медичну реабілітацію;

6) у разі організації отримувачем допомоги підприємства із захищеною зайнятістю, витрати на будівництво, установлення або модернізацію виробничого обладнання на такому підприємстві, а також будь-які адміністративні та транспортні витрати отримувача допомоги за умови, що вони прямо пов'язані із працевлаштуванням працівників з інвалідністю.